

AUGUST aastal 2011

Suvi hakkab teise poolde jõudma. Juba on perenaistel metsa- ja aiaandide sissetegemise aeg. Eesti inimesed on siiani tublid kogujad. Selle kogumise ja hoidistamise kombega põhjendatakse isegi meie poodides olevaid naabermaadest kõrgemaid suhkruhindu. Igal asjal on kaks otsa. Suvi on ka energia, muljete ja elamuste kogumise aeg.

Kuigi iga nädalavahetus pakub suures valikus suvelavastusi, festivale, laatu, spordivõistlusi ja kaunist rannailma, meenub eelnenud kuust ka üks selline ettevõtmine, millest ilmselt väga paljud osa said, kasvõi televiisori vahendusel: noorte laulu- ja tantsupidu "Maa ja ilm". Lavastajate vastuseotsumine küsimusele: "Mis maa see on?" on küll üsna elavat diskussiooni põhjustanud ja kurjustamistki saanud, aga ometi tundub, et noortele läks selle küsimuse esitamine ja sellele vastuse otsimine korda. Milline maa on Eesti? Enese sisse vaatamine ei tee kunagi halba – isegi mitte pidupäevadel. Miks siit minnakse ja miks siia tagasi tullakse? Võib-olla on ka sellistelt pidudelt saadud emotsioon see, mille pärast siia jäädakse või siia tagasi tullakse? Just tagasi tulemine on ühe väikese rahva jaoks oluline – sest pole ju maailmas ringi vaatamine ja kogemuste kogumine paha – pigem on see pea möödapääsmatult vajalik. Teiste kultuuride ja rahvaste tundmaõppimine aitab meil paremini mõista maailma ja meid endid.

Et anda meie noortele võimalust tundma õppida teisi kultuure ja kombeid, osaleme ka sel aastal rahvusvahelise noorte puhkpilliorkestri Wersalinka töös. Poolas toimivas laagris õpitavast antakse n-ö aru kõigis osalevates maades: Poolas, Valgevenes ja Eestis. Suure-Jaanis toimub kontsert taasiseseisvumispäeval, 20. augustil. Ka sel aastal osalevad nii Rein Vendla õpilased kui ka Viljandi muusikakoolis õppivad meie valla noored. Oleme rohkem kui kunagi varem kaasanud noori, kes on alles oma muusikutee alguses. Kogemused tulevad õppides ja harjutades. Loodan, et rõõm muusikast on suurem kui harjutamise vaev, sest ei tule ju ühegi instrumendi mängimise oskus iseenesest – naudingut pakkuvale mängule eelneb hulk harjutamist, mis enamuse jaoks on tüütu. Ometi teeb just see suhteliselt tüütu harjutamine meistriks. Lõppenud pärimusmuusika festivalil Viljandis oli päris üllatav kuulda kui palju harjutavad pillimängu need, keda me võime nimetada suurteks meistriteks. Kui oleme endale eesmärgi seadnud, tuleb järjekindlalt selle poole liikuda. Õeldakse, et kõik on kinni meie peas. Jah, enamasti seame endale ise piirid, mida siis ületada ei suuda.

Kauneid suveelamusi kõigile!

Leili Kuusk
leili@suure-jaani.ee

Suure-Jaani valla lauljad rongkäigus.

FOTO: Marge Johanson

*Suur tänu ilusa laulu- ja tantsupeo-
elamuse eest kõigile noortele lauljatele-
tantsijatele-pillimeestele, õpetajatele ja
abilistele!*

Mõisniku mõõtu

Sünnipäevalised on jõudnud endisesse viinavabriku hoonesse. Väikesele klaasikogule lisaks näitab Arnold Pastak siin ka üht eset, mis seob hoone endiseid ja praeguseid funktsioone – tsetvertnoid.

FOTOD: Leili Kuusk.

17. juulil 15 aastat tagasi avati Olustveres turismiinfo-keskus. Et koos meenutada, kuidas kõik algas, kuidas alustati turismikorralduse õpetamist Olustvere Teenindus- ja Maamajanduskoolis ning vaadata, kuhu tänaseks päevaks on jõutud, kutsuti sünnipäevaks külalisi – endiseid töötajaid ja sõpru.

Arnold Pastak rääkis keskuse saamisloost ja ajaloost ning tutvustas tänaseid tegemisi.

Turismikeskusel on olnud 8 juhatajat: Piret Karilaid, Katrin Tambat, Helina Elias, Piret Jamnes, Krista Kull, Silvi Rohesalu, Malle Seeba ja alates aastast 2006 Tiina Randaru.

Kui 15 aastat tagasi alustati keskkooli baasil turismikorralduse õpetamisega, siis tänaseks on lisandunud turismiteeninduse eriala põhikooli baasil. Sünnipäevaliste hulgas oli ka Tiina Ardel, Olustveres turismikorraldusega alustanud õpetaja. Ta ütles, et Olustvere turismikeskuses võiks kõik olla mõisniku mõõtu, et siinsed inimesed võiksid selle endale sihiks võtta.

Olustvere mõisas on aastas üle 20 000 külastuse. Siin peetakse pulmi ja sünnipäevi ning korraldatakse seminare. Tiina Randaru sõnul tuleb kõige rohkem üksikasju kokku leppida pulmades puhul. Vahel tuleb päevas teha veerandsada hinnapakkumiskalkulatsiooni. Viimastel aastatel on Olustvere mõis läbi teinud tormilise arengu, iga aastaga on juurde tulnud

kodasid – nende tegemistega tutvusid ka sünnipäevakülalised. Leivakojas tegutseb Eelika Vainola, klaasikojas Eili Soon, keraamikakojas Kaie Pungas, lina-lapikojas Mall Vesilo. Kodades tehtud ning vaadata, kuhu tänaseks päevaks on jõutud, kutsuti sünnipäevaks külalisi – endiseid töötajaid ja sõpru.

Kui palju sõltub heast teejuhust, sai selgeks Arnold Pastakut kuulates. Mõisa tõelise peremehena võiks ta ilmselt igas kojast, igas korda tehtud hoones ja veel korda tegemata nurgakeses tunde rääkida. Alati kuuled midagi uut ja huvitavat. See eristabki head teejuhti inimesest, kes on teatud hulga fakte omandanud. Huvitav on kuulata seda, kellel on isiklik suhe tutvustatavasse – kellele tehtav töö korda läheb ja rõõmu pakub. Olustvere ametikooli juht ongi ilmselt heas mõttes mõisniku mõõtu mees. Turismierialade õpilastel peaks olema, kellest mõõtu võtta.

Olustvere turismikeskus ongi praktikabaasiks Olustvere Teenindus- ja Maamajanduskooli turismindust õppivatele noortele, keda siin vormida püütakse ja kes siin esimesed töökogemused saavad.

Tiina Randaru ütleb, et ta on õnnelik inimene, tehes huvitavat ja tihti vastutusrikast tööd. Oluline on see, et kui klient lahkub, on tal rõõm ja rahulolu silmades.

Rõõmu ja rahulolu ka Olustvere mõisa perele!

Leili Kuusk

Tiina Randaru näitab lossi pulmasviiti, kuhu kohe-kohe oodatakse hõbepulmapaari.

Huvitavast keraamika põletamise viisist räägib koja perenaine Kaie.

Klaasikoja perenaine Eili näitab, millega kunstikõrgkooli tudengid kogenud meistrite abiga ametis on.

